

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

8. ZÁŘÍ 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Ve jménu Ježíše Krista
Nazaretského -
vstaň a chod“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 7. srpna 2019
na náměstí
Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatý Kvido
Libor Rösner
- strana 4 -

„Něco v tom Brně dělají“
Rozhovor se
zakladatelkou CENAP
a současnou vedoucí
této organizace,
MUDr. Ludmilou
Lázničkovou
- strana 5 -

**Kříž je naše
spása a naše síla**
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 8 -

Svatost, to je láska (1)
Služebnice Boží Rozálie
Celakówna (1901-1944)
- strana 10 -

**Ministr zdravotnictví
a zástupci církví podepsali
historicky první
Dohodu o duchovní péči
ve zdravotnictví**
- strana 12 -

© Foto Jiří Koleček

O Skutcích apoštolů - „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského - vstaň a chod“ (Sk 3,6)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 7. srpna 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Ve Skutcích apoštolů je evangelium hlášáno nejenom slovy, ale také konkrétními skutky, které dosvědčují pravdu této zvěsti. Jde o „divy a znamení“ (Sk 2,43), jež se dějí prostřednictvím apoštolů na potvrzení jejich slov a jako důkaz, že jednájí v Kristově jménu. Apoštolové vzývají Krista, jenž spolu „s nimi“ koná a potvrzuje je-

jejich slova znamením, která je provázejí (srov. Mk 16,20). Množství znamení, množství zázraků, jež činili apoštolové, vyjevilo Ježíšovo božství.

Dnes před sebou máme první uzdravení, které podávají Skutky apoštolů. Tento zázrak má jasný misionářský účel, a tím je probuzení víry. Petr a Jan se jdou modlit do chrámu, který je centrem žité víry Izraele a k němuž byli první křesťané ještě

silně vázání. Do jeruzalémského chrámu se první křesťané chodili modlit. Lukáš zaznamenává přesný čas, tři hodiny odpoledne, tedy hodina, kdy byla přinášena oběť celopalů na znamení společenství celého lidu s Bohem, a také hodina, kdy zemřel Kristus, který se obětoval „jednou provždy“ (Žid 9,12; 10,10). U chrámové

Pokračování na str. 13

Vdnešním evangeliu Ježíš vypočítává, kdo všechno nemůže být jeho učedníkem.

I mezi křesťany najdeme ty, kdo označí Ježíšova slova za příliš tvrdá, nehodící se do 21. století. A přitom mnozí z nich touží jako jiní po nepomíjivém bohatství – ovšem zároveň tímto svým postojem ono bohatství odmítají. Vždyť jediným nepomíjivým bohatstvím je pro člověka jeho Stvořitel, Trojjediný Bůh. Bůh, který v Osobě Syna sestoupil z nebe na zemi a obětoval své lidské tělo na kříži, aby nás vykoupil a spasil. (str. 8–9) A tak se Kristův kříž stává podstatnou, podmíněnou součástí nepomíjivého bohatství, kterým je spása lidské duše a její návrat do nebeského království, kde se tváří v tvář setkává se svým Otcem Stvořitelem. Až budeme v sobotu 14. září oslavovat Svatý kříž, hluboce znovu vryjme do svého srdce, že své celoživotní štěstí – bohatství nalezneme právě v těch kusech dřeva, které nesly tíhu Božího těla. A uvědomme si opět, že pravým Ježíšovým učedníkem je pouze ten, kdo na sebe bere svůj kříž a následuje Ježíše.

Jsem přesvědčen, že mezi svatými nenajdeme nikoho, kdo by ve svém životě nedosvědčil, že následovat Ježíše a jeho učení opravdu znamená nést kříž. A nepochybně mnohý z nás to již může také potvrdit. Častokrát to přináší nepochopení, výsměch, společenské a sociální znevýhodnění, v tragičtějším

Editorial

případech fyzické či duševní utrpení, mučení, ba i smrt. – Tak kde je to nepomíjivé bohatství? Oprávněná námitka toho, kdo je hledá v hmotných věcech a pozemských jistotách. Toho však, kdo se již ve svém životě utvrdil v poznání, že duchovní věci mají pro člověka mnohem větší význam a mnohem více ho také vnitřně naplňují, a dokonce i trvale, toho podobná otázka ani nenapadne. A pokud by přece jen podlehl pokušení, bude pravděpodobně jednat jako svatý Kvido, který jistě i po vzoru apoštola Petra litoval svého chvilkového poblouznění a snažil se je odčinit kající poutí. (str. 4–5) Dobře totiž věděl, že jen plné sebeodevzdání Boží Prozřetelnosti a přidržení se Ježíše může každému jeho skutku dát ten největší účinek – ne velká suma peněz. Ano, bez peněz se neobejdeme, jsou nutné k obživě a také k pomoci druhým. Avšak nesmíme zaměňovat prostředek (např. finance) a původce (Bůh), který dává onomu prostředku smysl a propůjčuje mu svoji sílu. Žel, i ďábel může skrze hříšné smýšlení člověka propůjčit onomu prostředku svoji moc. Může to tedy být také otázka volby: Bůh, či ďábel? A i zde si můžeme položit důležitou otázku: Ke komu tíhne více mé srdce? Kde je můj poklad?

S Božím požehnáním již 25 let působí v naší zemi brněnské *Centrum naděje a pomoci*. (str. 5–7) Jeho činnost není omezena jen na gynekologické poradenství, jak vyčteme z rozhovoru se zakladatelkou centra a současnou vedoucí organizace, MUDr. Ludmilou Lázníčkovou. A jelikož veškeré aktivity CENAP jsou v souladu s morálním učením katolické církve, naplňují je, nemůže být jinak, než že organizace nese svůj kříž – strádání, výsměch, nepochopení... Přesto víra v Ježíše vítězí, i přes neustálé napětí, zda se podaří zajistit dostatek finančních prostředků k udržení provozu centra. Zkusme pomoci, jak můžeme: modlitbou i jinak.

Velmi současně nám znějí vize služebnice Boží Rozálie Celakówny (str. 10–11), které ukazují nejen zrůdnost hříchu a jeho důsledky, ale přináší také odkaz na Ježíšův kříž, o kterém víme, že je naším bohatstvím. Je smutné, že tento kříž je zatížen našimi hříchy. Ale jeho paradoxem je, že je rovněž důvodem naší radosti, neboť je nástrojem naší spásy.

Uchopme tedy znovu na naší pozemské cestě spásy pevně svůj kříž a s vírou v srdci opakujme často tato nebo podobná slova: „Pane Ježíši, bude to těžké, ale ty mi pomůžeš. Tvůj kříž ať je mojí silou i záchranou!“

„Ó Králi lásky, důvěřuji tvé milosrdné dobrotě.“ (Yvonne Aimée)

Daniel Dehner

Otevřeš-li srdce dnešnímu úryvku evangelia sv. Lukáše, ocitneš se *uprostřed zástupů, které spěchají za Ježíšem.*

Rozhlédni se kolem. Je to povzbuzující pohled. Ze všech stran se hrnou nepřehlédlné zástupy lidí. Podle lidských měřítek by se mohl Mistr cítit spokojen. Mnoho dnešních vůdců přímo baží po tom, aby za nimi táhly celé davy.

Ale Ježíš nenachází uspokojení v pouhém množství. Půjdeš-

li za ním jen proto, že tě strhl proud těch druhých, neznamená to ještě, že jsi jeho skutečným učedníkem. Musíš si totiž položit otázku, zda tento zástup vytrvá ve svém nadšení, až uslyší skutečné Mistrovsky náročné požadavky.

Ježíšovo srdce však touží po těch, kteří se rozhodnou jít za ním, protože dobře zvážili, co to znamená následovat Krista. K tomu však potřebuješ nejen jeho slovo, ale i jeho milost. Neboť *kdo může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Vždyť porušitelné tělo zatěžuje duši a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. Pros tedy nejdříve Pána, aby ti dal moudrost a poslal ti svého svatého ducha z výšin.*

Mistr se právě zastavil a otočil k davu. To, co nyní uslyšíš, je pravý opak laciných hesel a lákavých slibů, jakých často používají velcí tohoto světa a jejich nepraví proroci. Pán zdůrazňuje bez příkras: Kdo chce skutečně za mnou, ať dobře uváží, co chce udělat. Nemůžete jít za mnou, jestliže neponesete svůj kříž!

Co to znamená nést kříž, vědí tito lidé velice dobře. Potkávají tu a tam odsouzené nešťastníky, kteří vlečou na svých bedrech kládu, na které mají zanedlouho ukončit v bolestech a potupě svůj život. A tento prorok najednou požaduje, abychom se zařadili mezi tyto nešťastníky? Co to má znamenat?

Taková otázka je ovšem na místě a měl by sis ji položit také, i když se ti zdá, že máš v této věci jasno. *Porušitelné tělo* tě může nejen odrazovat, ale může tě oslnit nepodloženým nadšením. Zdá se ti, že radostné pocity, které prožíváš, prostředí a společenství, ve kterém se nacházíš, tě snadno přenesou přes případné těžkos-

ti. Chtělo by se ti zavolat s Petrem: *Páne, svůj život za tebe položím.*⁽¹⁾

Ale Ježíš velmi dobře ví, co ho čeká, a co tedy nemine ani jeho učedníky. Proto mluví nesmlouvavě o kříži. Dává ti tedy čas na rozmyšlenou a přímo tě vyžívá, abys dobře zvážil své rozhodnutí.

Obraz ze života, který ti má názorně přiblížit náročnost takového rozhodování, ti jistě není neznámý, zvláště v současné době. Stavitel na mizině, to je případ i všech těch, kteří

v planém nadšení přecenili své možnosti a síly, a pojednou se jim zdá, že se ocitli na dně. Žili totiž v bláhovém klamu, že postačí udělat velkolepé, oslňující rozhodnutí, a všechno se rázem mění. A tak jsou teď na tom ještě hůře než předtím, a ještě jsou druhým pro smích.

Podobají se pučící trávě: *Zrána kvete a bují, večer je skosená a vadne.*⁽²⁾ Nadešla chvíle dobře zvážít, čeho je tvé srdce doopravdy schopno. Být Ježíšovým učedníkem znamená především, že ti nikdo z lidí a žádná z věcí nemůže být dražší než on. Proto si sedni a dobře spočítej, co všechno si tvé srdce navyklo vyhledávat, bez čeho se nedokáže obejít, aby si tak připravilo tu větší, tu menší potěšení. Jsi opravdu ochoten cokoliv z toho položit Ježíši na oltář?

Nejnáročnější z jeho požadavků je však opustit sám sebe. Na konci každé cesty s křížem je smrt. A umírání na kříži je neúprosné a dlouhé. Tvé srdce má na kříži lásky umírat všemu, co není Ježíš. Po slunných dnech nadšení přijdou neodvratné těžkosti. Dostaví se doba bezútesné prázdnoty, která tě má vyléčit z lidského spoléhání na citové nadšení. Zklamání a zneuznání tě má zbavit ješitnosti a uspokojení z lidské chvály. Bolest a bezmocnost ti mají připomenout, jak je bláhové spoléhat na své vlastní síly a schopnosti. Pokušení a úzkosti ti představí tvou nedokonalost a křehkost; neúspěchy a rozčarování přetaví tvou sebelásku a sebejistotu. Budou to dlouhé a nekonečně se opakující sny. Možná, že ten proces bolestného přerodu bude trvat celá léta...

Zkus místo velkých gest začít s malými, ale poctivými krůčky. Každou, i drobnou radost, která tě potká, polož do rukou jeho Matky, ať s ní naloží tak, jak se líbí její-

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejráději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snášim pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat načas, abys ho dostal nazpátek navzděcky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Dokončení na str. 6

mu Synu. Ale stejně tak ji předávej i všechny všední nepřijemnosti a řečni jí, že než budeš s její pomocí schopen větších obětí, ať předává Ježíši alespoň ty malé. Kdykoliv budeš váhat, kdykoliv se zalekneš nebo klopýtneš, řekni Matce i Synovi: **Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše.** Čím častěji to vyslovíš, tím naléhavěji se ti vynoří otázka: Je to pravda, že vás miluji? Nezástávám jen u pouhých slov? Začal jsem konečně konat?

Ježíši, nasyť mě brzy svou slitovností, ať dojdou moudrosti srdce!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 13,37; ⁽²⁾ Ž 90,6; ⁽³⁾ srov. Ž 90,12.14

Svatý Kvido

Život tohoto světce nebyl vrouben žádnými mimořádnými skutky nebo heroickými činy, nebyl ukončen mučednickou smrtí, sv. Kvido po sobě nezanechal ani monumentální učené dílo. Dá se říct, že vedl život úplně obyčejný, prostý život zbožného křesťana, z velké části poutníka, jenž žil v úzkém přátelství s Ježíšem. Neobyčejně obyčejný, sluší se však dodat, naplněný křesťanskými ctnostmi, ukončený příkladnou smrtí, s monumentálním dílem v podobě vzoru, které zde po sobě tento „Prostáček z Anderlechtu“, jak bývá sv. Kvido nazýván, zanechal.

Na svět přišel kolem roku 950 v Brabantsku, což je území zahrnující část Belgie a jihozápadního Nizozemí. Vyrůstání v chudé venkovské rodině žijící v Anderlechtu u Bruselu (dnes jeho součástí) mu dalo prvotřídní základy do života: praktikovalo se v ní slavné benediktinské „Ora et labora“ – „Modli se a pracuj“. Pochopitelně že nešlo o dodržování této řeholní doktriny ex officio, nýbrž o přirozené prožívání všedního dne v modlitbě v kostele či u společného stolu a o práci na rodné lísce či v domácnosti.

Z Kvida a jeho sourozenců tak vyrůstali poctiví křesťané se solidní znalostí Písma, podle všech známek až nezvykle hlubokou na prosté venkovany té doby, procházející světem se zdravým selským rozumem, nedbající na chudobu materiál- ní, o to více usilující o bohatství ducha.

Někdy v jeho patnácti či šestnácti letech pověřil otec Kvida vyřízením jakési záležitosti ve vsi Laeken. Kvido, jak bylo jeho zvykem, se zastavil na okamžik v kostele, aby se zde pomodlil. A jak bylo jeho dalším zvykem, či spíše charakteristickým rysem, pohroužil se do modlitby celou svou bytostí, takže místní farář, který ho před oltářem spatřil, byl fascinován pohledem na mladíka modlícího se tak, jak to ještě u nikoho neviděl. Pozval ho na snídani, při níž zjistil, že mladík je nadán nevšední jasnozřivostí ve věcech Božích, a nabídl mu místo sakristána a ministranta ve svém kostele. Rodiče neměli námitek, a tak Kvido započal novou etapu svého života.

V Laekenu se našel. Čest sloužit Pánu v jeho domě mu byla všim. Využíval opravdu každičkový okamžik k tomu, aby mohl prodlévat před svatostánkem, nezřídka před ním navečer únavou i usnul.

Místní farář si mohl blahopřát, jakého pomocníka v Kvidovi získal – horlivý mladík byl spolehlivost sama, zodpovědný, zbožný a poctivý. Jakožto laekenský sakristán si Kvido nevydělal žádné závratné sumy. Ale i z toho mála si dokázal vždy pár drobných odložit stranou, aby jimi následně podaroval žebrající ubožáky.

Kvidova hospodárnost ani poctivost neunikly jednomu movitému bruselskému kupci, jenž si usmyslel, že využije těchto jeho vlastností a půjde s ním do holportu, který bude výhodný především pro něj. Dají dohromady kapitál a Kvido poslouží jako spolehlivá a hlavně levná pracovní síla pro jeho obchody. Při pře-

svědčování Kvida jako by aplikoval české pořekadlo „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají“. Jako vábničku pro laekenského „ptáčka“ použil refrén o tom, že bude-li bohatší, bude moci pomáhat více lidem. Kvido zapomněl na zásadu vštěpovanou rodiči, že hmotné statky jsou oproti těm duchovním podružné, nechal se tímto stále se opakujícím refrénem zlákat a s kupcem si plácnul. Vložil do tohoto podniku všechny své naspořené peníze, načež vyplul z Bruselu se zakoupeným zbožím, aby je následně výhodně zpeněžil. Jenže loď i s většinou nákladu šla ke dnu. Kvido si jen tak tak zachránil holý život. Odesl si z tohoto podniká-

ní ošklivě pohmožděné rameno a prázdné kapsy, neboť veškeré úspory vložené do zboží utopil při ztroskotání lodi.

Vrátil se jako marnotratný syn zpět do Laekenu, kde jej milosrdný farář přijal s otevřenou náručí. Zanedlouho už ho ale vyprovázela požeňáním na cestu – Kvido dal totiž konečně průchod své dávné touze po navštívení Svaté země a Ří-

ma, po vykonání kajicné poutě na tato místa pro všechny křesťany tak drahá. Nyní měl k jejímu podniknutí jeden důvod navíc – chtěl odčinit svou náhle vybuje- lou nemístnou touhu po zbohatnutí, při níž dal stranou vše ostatní, vše důležité. Prakticky bez prostředků, odkázán jen a pouze na Boží Prozřetelnost, vyrazil.

Jsmo v 10. století, zapomeňme tedy na moderní způsoby dopravy. Kvido absolvoval celou cestu po svých. Však mu také trvala několik let. Únavu a strádání mu bohatě vynahradyly prožitky při návštěvě míst spjatých se životem Spasitelovým. Atmosféru posvátna míst nasával plnými doušky po celý ten čas, kdy tam provázela poutníky. Když pak po delší době odešel do města, v němž své životy pro Krista položila knížata apoštolská, setkal se zde s knězem ze svého rodiště – P. Vandolfem z Anderlechtu. Toho Kvidova osobnost zaujala natolik, že jej společně se svými druhy uprosil, aby se do Svaté země vrátil a byl jim průvodcem na jejich kajicné pouti. Kvido přivoli- l, ačkoli se cítil krajně vyčerpan.

V Jeruzalémě zachvátila P. Vandolfa a jeho doprovod zhoubná zimnice. Zkrátka nato všichni umřeli. Těsně před odchodem na onen svět sňal umírající kněz svůj zlatý prsten a požádal Kvida, aby ho donesl do Anderlechtu jeho přátelům. Poslední přání umírajícího nelze odmítnout, Kvido mu to tedy slíbil, zmobilizoval poslední chabé zbytky sil a vyrazil zpět do Brabantska.

Léta Páně 1012 šťastně přibyl do své domoviny, kde Vandolfův prsten předal jeho přátelům. Na nějaký čas se vrátil ke svému někdejšímu zaměstnání kostelníka v jednom z bruselských chrámů, ale brzy se důrazně přihlásilo jeho podlomené zdraví, zhoršené navíc vyčerpávajícími pěšími anabázemi, při nichž mu stálými věrnými souputníky byly hlad, přečizené nemoci, zima, nepohodlí a bezesné noci. Poslední dny už trávil v malé místnůstce, kterou měl na faře vyhrazenou pro sebe. V okamžiku, kdy 12. září 1012 smířen s Bohem a lidmi opouštěl tento svět, rozlilo se v této komůrce podivuhodné světlo a ozval se tajemný hlas: „*Pojď, poutivý a věrný služebníku, vejdi do nebeské radosti. Já sám ti budu odměnou.*“

Smrt muže, jenž navštívil místa, o nichž naprostá většina ostatních pouze slyšela z kazatelny, se stala událostí prvořadého významu. Kvidova pohřbu se zúčastnilo celé město. Pak se několik desítek let po pohřbu nedělo vůbec nic. Jeho hrob zarůstal v zapomenutí trávou. Až ho jednou nedopatřením svým kopytem rozryl kůň. A od té doby se na něm začaly dít zázraky.

Sám Kvido začal žít takřkajíc druhým životem, začal se těšit nesmírné popularitě. Jeho kult se rozšířil v nezvykle krátké době po celé západní Evropě, jeho jménem byli nazýváni hraběcí či knížecí synové. V samotném Anderlechtu povstalo Bratrstvo sv. Kvida, každoročně se zde konaly velkolepé slavnosti, při nichž kráčeli brabantští kočí ve slavnostním průvodu (tyto slavnosti se pořádaly až do roku 1914, tedy 800 let!), a dodnes se tento patron kostelníků, poutníků a nemocných v Belgii těší velké úctě. Formální kanonizace „*Prostáčka z Anderlechtu*“ proběhla v roce 1112, když byly na popud biskupa z Cambrai vyzdvíženy ze země jeho ostatky a vystaveny veřejné úctě.

„Něco v tom Brně dělají“

K 25. výročí CENAP

V letošním roce slaví brněnské Centrum naděje a pomoci, známé pod zkratkou CENAP, 25. výročí svého založení. Rozhovor se zakladatelkou centra a současnou vedoucí organizace, MUDr. Ludmilou Lázničkovou, nás nutí k opětovnému zamyslení, jak zůstat věrný Božímu přirozenému řádu, i když svět kolem nás smýšlí jinak. Zároveň je povzbuzením, že to možné je, i když to přináší četné těžkosti, které je třeba snášet.

Pani doktorko, připomínáte si 25. výročí od registrace vaší organizace CENAP. Můžete našim čtenářům připomenout, proč jste se tenkrát rozhodla takovému centru založit a jaké byly začátky centra, kdo vám pomáhal, s jakými problémy jste se setkala...?

Na úplném začátku bylo absolvování kurzu přirozeného plánování rodičovství - PPR pod vedením lektorů z rakouského *Institutu pro manželství a rodinu*. Pak následovalo přijetí PPR do našeho vztahu, přijetí, že se můžeme plně spolehnout na to, co jednotlivé signály mého těla říká, že jim dobře rozumíme. Nebylo to jednoduché. Měli jsme v dané době tři malé děti, nejmladší měl něco přes půl roku, byla jsem i ze zdravotních důvodů motivována, abych alespoň nějakou dobu neotěhotněla. Ve svém okolí mezi věřícími jsme se setkávali s nedůvěrou až odporem k PPR. Moje tehdejší gynekoložka PPR jednoznačně zsměšnila, a to se prezentovala jako věřící. Navzdory tomu jsme si postupně zvykali, že neplodným dnům můžeme důvěřovat. S respektováním společné plodnosti jsme si začali uvědomovat, že jsme spolu schopni i více mluvit o různých dalších otázkách.

V té době jsem o našem „objevu“ napsala knězi a lékařovi MUDr. Ladislavu Kubíčkovi. Byla jsem s ním ve velice úzkém kontaktu již od doby dospívání, a tak jsem mu tehdy v plné důvěře a radosti napsala o našem životě s PPR. A jeho odpověď byla typicky „ladislavovská“: „Však už jsem se za vás dost dlouho modlil... a pamatuj, že ten titul nemáš zbytečně, hřivny se nezakopávají. Něco v tom Brně dělejte.“ Typický Ladislav Kubíček.

Přiznám se, že mi tehdy přišlo absurdní, že bych někde na veřejnosti mluvila o plodných dnech, o menstruačních cyklech... Jenže v rámci modlitebních společenství manželů, při rozhovorech s kně-

žími i při dalších příležitostech jsme zjišťovali, že je kolem nás spousta lidí, kteří se stejně jako my před absolvováním kurzu topí v neznalostech a v anti-koncepčním tlaku. Protože jsem udržovala kontakty s dalšími absolventy výše zmiňovaného kurzu a ti měli obdobné zkušenosti, uvědomovali jsme si, že je potřeba naše znalosti a zkušenosti nabídnout v rámci nějaké organizace, instituce. K našemu překvapení to tehdy ne-

MUDr. Ludmila Lázničková

šlo ani přes centrum pro rodinu, ani přes manželskou poradnu při brněnském biskupství, tam jsme se setkali s odporem tehdy pro mne nečekaným, ale naopak úplně sama přišla nabídka z nemocnice Milosrdných bratří. Vznikla poradna při nadaci této nemocnice. Nicméně po praktické stránce se po určité době jevílo jako pružnější, když budeme samostatně působící organizace, a tak v březnu 1994 bylo na ministerstvu vnitra zaregistrováno občanské sdružení.

Mezitím, právě i s podporou kněží, jako byli P. MUDr. Ladislav Kubíček, Mons. Laštovica tehdy působící v Římě, P. Koláček z vatikánského rozhlasu, jsem měla možnost vycestovat do zahraničí. Tam jsem zažila úžasně povzbuzující chvíle, když jsem viděla, kolik lékařů, a to i gynekologů, se problematice tzv. přirozeného plánování rodičovství věnuje,

vážně diskutuje nad různými výstupy ze studií zaměřených na sledování jednotlivých příznaků či ze studií spolehlivosti. Následovalo rozhodnutí změnit specializaci, atestovat v oboru gynekologie a porodnictví. I když to nebylo vůbec jednoduché, podařilo se. Současně se rozvíjely aktivity naší organizace, měli jsme první poradce-zaměstnance, zapojili jsme se do mezinárodní studie spolehlivosti PPR, rozvinula se nabídka přednášek jak pro farnosti, tak pro školy, školili jsme další spolupracovníky po celé ČR a při tom se také zúčastňovali zahraničních seminářů a školení.

Protože otázku PPR nemůžete nijak oprostít od vztahu mezi mužem a ženou, od otázek rodičovství, mateřství, od postojů k účtům k životu od početí, k rodině jako takové, naše činnost je nyní opravdu široká. Nabízíme vzdělávání pro rodiče, jak pravdu o lidské sexualitě předávat svým potomkům, dále kurzy pro těhotné, protože dnešní porodnictví vyžaduje velkou informovanost rodičů právě i v otázkách postojů k životu. Nabízíme i pomoc při kojení, kdy se nezaměřujeme jen na otázku techniky kojení, ale i na pomoc, aby kojící maminky nespadly do antikoncepční pasti. Dále poskytujeme programy a poradenství pro snoubence, novomanželé, ale i pro ty, kdo již ve vztahu žijí delší dobu, aby nepropadli ani antikoncepční mentalitě dnešní doby, a také aby při nenaplněné touze po dítěti ani nepodlehli reprodukčnímu průmyslu a neničili si zdraví a vztah praktikami asistované reprodukce.

V dnešní době máme více než 29 800 registrovaných klientů, více než 858 absolventů základních kurzů PPR.

Snažíme se školit i spolupracovníky, kteří působí mimo vlastní CENAP, těch máme v rámci kurzu pro poradce PPR vyškolených 315, ti aktivní jsou sdruženi v rámci tzv. *Aliance poradců PPR*.

V týdnu od 20. května do 24. května 2019 jste v centru pořádali akci k připomenutí tohoto výročí. První den byl věnován setkání se zdravotníky. Jak se na vaši činnost dívají ostatní lékaři, například ti, kteří se přímo nehlásí ke křesťanství? Dokáží pochopit a ocenit, o co se snažíte?

Postoje, které v Centru naděje a pomoci (CENAP) zastáváme, nejsou jednoduché ani pro věřící. Současná medicína, především gynekologie, je postavená finančně na něčem úplně jiném. Dá se říci, že to, co je v gynekologii dobře hrazeno, tak to v CENAP našim klientům rozmlouváme a v rámci gynekologické ambulance neprovádíme. Konkrétně tedy zásadně se zde nepředepisuje hormonální antikoncepce, nezavádějí se nitroděložní tělíska, nepředepisuje se stimulační ovulace, neodesílá se do reprodukčních center na umělé oplodnění, neodesílá se na potrat a ani neodesíláme na prvotrimestrální screening, který vede ke zvýšenému počtu potratů. Stojím si za tím, že život je potřebné chránit od početí, že každé počaté dítě má svůj význam a nechtěnou neplodnost je možné řešit efektivně a přitom bez poškozování zdraví, s úctou k člověku.

Jak přijímají vysoké procento úspěšnosti NAPROHELP, které je 80 %?

Přiznám se, že když jsem v roce 2014 zjišťovala naši statistiku, byla jsem velmi překvapena, jak vysoké procento žen u nás po předchozí diagnóze nechtěné neplodnosti nejen chtěně a vytoženě otěhotní, ale i porodí. Je nutné ale říct, že NAPROHELP, tedy odborná pomoc v přirozeném procesu početí, je nejen vysoce úspěšná, ale vyžaduje na rozdíl od asistované reprodukce aktivní přístup páru. Žena se sleduje symptotermální metodou (STM), podle průběhu STM se nasazují případné léky či načasuje další vyšetření (ne tedy kalendářně nebo co je vidět na ultrazvuku, ale na základě sledování ženy), oba dva manželé, tedy i muž, případně podstupují další vyšetření, léčbu, oba dva podporují své zdraví konkrétními potravinovými doplňky.

Naopak v rámci NAPROHELP v souladu s morálním učením církve nedoporučujeme podstupování spermiogramu, varujeme před homeopatií a další magií, rozhodně nepředepisujeme léky na stimulaci ovulace. Ty prokazatelně poškozují zdraví ženy, a mají i časně potratový účinek. Již jen přijmout to, že v rámci NAPROHELP se minimálně vyšetřuje ultrazvukem, minimálně odebírá krev, minimálně předepisují léky, tedy je zde minimální závislost na lékaři, je pro mnohé lékaře, i věřící, obtížně akceptovatelné. Je to cesta, která sice je pro klienty zdravá, přínosná, ale není pro finanční profit ambulance.

Přece jenom se setkáváte se spoustou lidí, klientů. Mají o symptotermální metodu, kromě těch, kteří chtějí být v souladu s Božím rádem, zájem i nevěřící páry?

Mnohé páry k praktikování symptotermální metody přivádí jejich ekologické vnímání světa. Hledají, co by bylo v souladu s jejich přirozeností, s přírodou jako takovou. A to jim STM nabízí.

Jiné páry k nám do poradny přivede výrazné poškození zdraví při předchozím užívání umělé antikoncepce – nejčastěji po užívání hormonální antikoncepce, ale mohou být i zdravotní obtíže při tělisku či kondomu.

Tito lidé původně z nevěřících kruhů nejsou zatíženi předsudky, mylnými informacemi, špatnými zkušenost-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 14,25-33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit,

vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: »Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.« Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý král ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

mi s PPR v rodině. To je častý problém tzv. věřících. Lidé si neuvědomují, že pouhé povrchní informace nestačí. Nikdo si netroufne jen po předchozím postávání u silnice řídit autobus, ale za volant sedne až po řádném zaškolení a výcviku. Ale k problematice, jak vymezit plodné a neplodné dny v cyklu ženy, je tady spousta „odborníků“, kteří bez řádného vzdělání ve skutečnosti dané věci škodí. Škodí jak ti, kteří na základě nějakých povrchních informací druhým praktikování PPR rozmlouvají, zesměšňují je, tak i ti, kteří se sice o PPR snaží informovat pozitivně, ale nevzdělávají se, nemají zpětnou vazbu, šíří chaos.

Jak vůbec vysvětlit nevěřícímu člověku výhodu a serióznost metody NAPROHELP?

Velkou výhodou NAPROHELP pro každého, věřícího i nevěřícího, je nepoškozování zdraví, respektování a podpora přirozenosti.

Vím, že mnoho kněží symptotermální metodu zná a svým svěřeným párům ji doporučuje, ale na druhou stranu existuje také mnoho kněží, kteří mají zábrany o této věci mluvit, a tak nechávají páry v nejistotě, nebo dokonce tolerují umělou antikoncepci. Co byste těmto kněžím poradila, i s ohledem na zkušenost, kterou jste s nimi získala čtvrtý den připomínkové akce, který byl věnován právě kněžím a zasvěceným osobám?

Velice si vážím kněží, kteří si udělali čas a přišli k nám osobně. Nejen tehdy v den, kdy jsme si společně připomněli naše výročí a pak společně slavili mši svatou, ale i těch, kteří nás během těch 25 roků kontaktovali a vyjádřili svůj zájem spolupodílet se na šíření pravdy o lidském životě a lidské plodnosti. Těch je opravdu hodně, včetně mnohých otců biskupů. Je mi líto všech kněží, kteří se z různých důvodů ztotožňují se současnou propotratovou a antikoncepční mentalitou, kteří jsou ovlivněni reprodukčním průmyslem, manipulací z reprodukčních center. Je to o to vážnější, že samozřejmě pod jejich vlivem jsou další lékaři, další mladí lidé, další rodiny. Antikoncepce není jen překážkou, bariérou plodnosti, antikoncepce je i překážkou v komunikaci, ve vztahu. Umělé oplodnění nepředstavuje jen těžké poškození zdraví, usmrcení poča-

MUDr. Ludmila Lázníčková

tých zárodků, nese s sebou i selekci, výběr, hraní si na Boha se všemi dalšími důsledky pro psychiku člověka a pro vztahy v rodině. Neznalost STM má dalekosáhlé důsledky, zdravotní i vztahové.

Co byste doporučila našim čtenářům, pokud se chtějí o NAPROHELP dovědět něco víc?

Doporučení je jednoduché: napsat si do *Centra naděje a pomoci* – na www.cenap.cz.

Kromě oslav založení NAPROHELP jste se 21. – 22. června zúčastnila mezinárodního kongresu „Věda ve službě životu“ v polském městě Rzeszów. Proč zrovna v tomto městě? Můžete našim čtenářům přiblížit, o čem celý kongres byl?

Jak již název kongresu vypovídá, zazněly zde přednášky o tom, jak současná věda může napomoci ochraně života. Že můžeme řešit nemoci nenarozených dětí, jak ochránit jejich život, podpořit rodiče, aby ženy nepodstupovaly potrat z důvodu možné nemoci nenarozeného dítěte. Přednášelo se zde o tom, jak řešit nechtěnou neplodnost bez umělého oplodnění. Velice podnětné byly příspěvky o bioetice i o tom, jak pomáhat mladým lidem přijmout respektování společné plodnosti, žít svůj život bez antikoncepce, v souladu s morálním učením církve. Vážím si toho, že jsem zde mohla přednést příspěvek o NAPROHELP.

Oblast, kde se kongres konal, se vyznačuje minimální potratovostí s tím, že poslední tři roky zde nebyl v nemocnicích

daného kraje proveden jediný umělý potrat. Na procesí při svátku Božího Těla šel městem průvod, kde byli též představitelé kraje, města, ale i univerzity, vojska, policie... v předvečer kongresu se konal koncert křesťanské hudby pod širým nebem, kde bylo několik desítek tisíc účastníků. Po skončení kongresu se v neděli konal ve městě pochod pro život. Celý kongres tedy představoval pro nás úžasný zážitek – jak po odborné stránce, tak i po té společenské.

Na závěr bych vás chtěl poprosit o krátké zhodnocení uplynulých 25 let CENAP. Co vám ta léta práce „pro život“ dala?

Zajisté se dá hovořit o spoustě pozitiv. Upevnění ve víře, i po odborné stránce nalézání odpovědi na řadu otázek, které díky někdy hodně složitým situacím našich klientů vplynuly, seznámení se zajímavými lidmi, pozoruhodnými osobnostmi z řad kněží i laiků napříč světadíly – máme známé, ale i přátele v Austrálii, na Mauriciu, v USA, v Kanadě, v celé řadě zemí Evropy i Asie, osobně jsem přednášela v mnoha zemích Evropy, v USA i v Africe. Z negativ: tato činnost, praktikování gynekologické ambulance jednoznačně v souladu s morálním učením církve a zajištění financí pro poradce CENAP, znamená konkrétně pro moji rodinu nižší finanční příjem, než mají ostatní lékaři. Přihlášení se k PPR také přináší často výsměch a nepochopení. Vedení CENAP také přináší neustálé napětí, zda se podaří zajistit dostatek finančních prostředků k udržení provozu organizace.

Přesto jsem ráda, že jsem se rozhodla tehdy před lety poslechnout otce Ladislava Kubička a „něco v tom Brně dělat“. Myslím si, že to byly roky plné požehnaní, Boží milosti, a doufám, že nám Bůh i nadále bude žehnat. V tom směru prosím o modlitbu i čtenáře Světla.

Děkujeme za rozhovor a za čtenáře Světla můžeme modlitbu za vaši Bohu milou činnost přislíbit. Kéž se milost Boží dotkne všech lidských srdcí, aby každý život jím darovaný byl oslavou jeho stvořitelské vznešenosti od svého počátku až do svého přirozeného konce!

*Za Světlo rozmlouvali
Mag. Theol. Tomáš Kiml
a Mgr. Daniel Dehner*

Kříž je naše spása a naše síla

Spisovatel Hans Christian Andersen napsal povídku *Nejkrásnější růže na světě*. V ní píše o norské královně, která velmi těžce onemocněla. Protože si lidé svoji královnu velice oblíbili, ptali se královnina lékaře, co by ji mohlo uzdravit. On jim odpověděl, že ta nejkrásnější růže na světě. Lidé začali přinášet růže. Růží bylo mnoho, a proto řekli lékaři, že je oklamal, když jim řekl, že jejich královnu uzdraví ta nejkrásnější růže na světě. Vždyť ta už tady mezi tolika růžemi musí být, a jejich královna je stále ještě nemocná. Lékař jim odpověděl: „Ne, já jsem vás neoklamal, ale vy jste mě špatně pochopili. Vaši královnu neuzdraví ta nejkrásnější růže, ale to, co růže symbolizuje, ji uzdraví ta nejkrásnější láska na světě.“ Lidé rozmyšlejí, která láska na světě je ta nejkrásnější. Je to láska matky k dítěti? Anebo láska dvou mladých lidí, která je spojí na jejich celoživotní společnou cestu? Nebo je to láska vojáka, který za svoji vlast prolévá svoji krev? Když tak uvažují, ke dveřím komnaty, kde královna leží, přijde její malý syn. Na své hrudi něco drží, velmi pláče a chce otevřít dveře, ale svoji rukou nedosáhne na kliku. Otevrou mu dveře a on jde plačící k posteli své matky. Královna ho utěšuje a ptá se ho, proč pláče. Pro slzičky není schopen slova. Až když se trochu uklidní, vezme křížek, který držel na hrudi, podrží jej před očima královny a řekne: „Podívej se, maminko, on nás tolik miloval, že sestoupil z nebe na naši zemi, a lidé ho přibili na kříž.“ To dítě tato slova proneslo tak, že v královnině srdci se zrodila láska k Ježíši, zalily ji slzy, ale hned se také uzdravila. Setkala se s tou nejkrásnější láskou na světě a ta ji uzdravila.

Povídka, ale kolik pravdy se v ní skrývá! Touto nemocnou královnou je celé lidstvo, které dědičným hříchem těžce onemocnělo a svými osobními hříchy si ještě přitížilo. Neodvratně kráčelo vstříc své vlastní smrti, a to smrti věčné. Avšak do této situace nešťastného lidstva vstoupila ta nejkrásnější láska v osobě Ježíše Krista, jeho láska přišla uzdravit lidstvo. Uzdravuje je svými bolestmi a svoji smrtí, a to smrtí na kříži.

Naše duše byly uzdraveny Kristovou smrtí na kříži. Ježíš je onen neposkvrněný Boží Beránek, jenž zničil hříchy světa, tedy i naše hříchy. On je zničil svoji krví prolitou na dřevě kříže. On obětoval svůj život, aby svoji smrtí zničil naši smrt a daroval nám věčný život. Jeho poslední slova vyřčená na kříži znějí: „Dokonalno jest.“ (Jan 19,30) Ta slova znamenají: všechno je již vykonáno, co bylo třeba učinit pro naši spásu. Za naše hříchy byla Kristovou smrtí dána dostatečná náhrada, proto jsme již smířeni s nebeským Otcem. On nás přijímá za své děti a za dědice nebeského království. Nebe je pro nás otevřené a d'ábel, náš největší nepřítel, je pokořen, není zničen, ale přemožen. Ten, který v ráji na dřevě stromu zvítězil, na dřevě kříže na Kalvárii byl zcela přemožen. Proto nejen d'ábel, ale také všichni jeho pomocníci se kříže bojí, kříž nenávidí, proti kříži bojují a nejraději by jej vůbec odstranili, protože kříž je silou věřících, proti které nepřátele nic nezmohou.

Reinhold Schneider ve své knize *Moc a milost* popisuje Kalvárii ve Flandrech, na níž jsou jen dva kříže, i když na každé jiné Kalvárii bývají obvykle tři kříže. Schází tam střední kříž, který jeho nepřátele odstranili již roku 1566. Ty dva krajní kříže nechali, protože věděli, že jim nemohou uškodit. Ale kdyby to tak

bylo bývalo i na skutečné Kalvárii, že by tam nebyl ten střední kříž, tak potom by všechna naše naděje i námaha byly zbytečné, nadarmo. Zbytečná by byla naše víra, naše dobré skutky, naše modlitby i naše lítost. Ještě stále bychom byli ve svých hříších, vůbec bychom nebyli vykoupeni a stále bychom byli dědici věčného zatracení. Avšak mezi těmi dvěma kříži lotrů byl uprostřed skutečně i kříž Kristův. Ale jak rozdílný postoj zaujali vůči Kristu už tenkrát oni dva lotři, mezi kterými umíral! Jeden se mu rouhal, odvracel se od něho a zemřel v zoufalství. Druhý se obrátil k němu, litoval svých hříchů a prosil ho o vzpomínku, až přijde do svého království, a on mu přislíbil: „Vpravdě ti říkám, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43)

O rozdílném postoji lidí k Ježíši hovořil již staříček Simeon, když předpověděl: „Toto dítě je určeno k pádu i povstání mnohých v Izraeli; má být znamením, jemuž se bude odpirat.“ (Lk 2,34) Tento rozdílný postoj k ukřižovanému Ježíši se táhne dějinami světa. Proto již svatý Pavel napsal: „Protože totiž svět pomocí moudrosti Boha v Boží moudrosti nepoznal, zlíbilo se Bohu spasit věřící bláznovskou zvěstí. Zatímco Židé si žádají znamení a Řekové vyhledávají moudrost, my hlásáme ukřižovaného Krista, pohoršení pro Židy a bláznovství pro pohany, ale pro ty, kdo jsou povoláni, Židy i Řeky, je to Kristus, Boží moc a Boží moudrost.“ (1 Kor 1,21–24) A věru, tak je to i dnes. Také dnes lidé hledají jiné spásitele, ale ve skutečnosti je jen jeden Spasitel světa a tím je ukřižovaný Kristus. Pouze v jeho kříži můžeme najít svoji spásu, svoji záchranu.

Ježíšovým křížem jsme vykoupeni. Tak jako je pravdou, že jsme vykoupeni, je i pravdou, že jsme ještě vždy slabí, nemocní, neboť jsme ještě vždy hříšní. Ale právě z tohoto kříže nám Ježíš nabízí lék na každou naši nemoc, na každou naši slabost. Už na poušti měděný had, který byl pouhým předobrazem ukřižovaného Ježíše, dokázal zachránit každého, koho uštkl jedovatý had, před smrtí, pokud se na něj s vírou a důvěrou podíval. Co potom Ježíš, který pouze z lásky k nám se dal ukřižovat, nezahojí snad všechny na-

še rány po hříších, když se na něho s vírou a důvěrou podíváme? Ale musíme dát pozor, protože jako nemocný, který nedůvěřuje lékaři, jenž ho léčí, je ztracen, tak také my nemůžeme být zachráněni, pokud nedůvěřujeme té lásce, jež se za nás dala ukřižovat. On se nám všem nabízí jako bratr, a my se jen tenkrát staneme jeho spoludědici, když ho jako takového v lásce přijmeme, jinak se do jeho království vůbec nedostaneme. Nesmíme se vůči němu chovat tak jako ti v podobenství o vinici, kteří si mysleli, že ho musí zabít, aby se mohli stát dědici vinice. Ne, dědici se nestávají vrahové, ale bratři Ježíšovi, které nebeský Otec přijme za své děti. Proto ho nesmíme zabít v našich duších svými vědomými a dobrovolnými hříchy. Musíme uvěřit v jeho lásku k nám, pak ho musíme milovat a přijmout ho do svého života se všemi jeho požadavky.

Přijmeme ho, a to takového, jaký se nám nabízí, přijmeme ho ukřižovaného. Jen tak budeme moci chválit křížem Pána Ježíše Krista. Neboť jen z jeho kříže proudí naše spása a veškerá potřebná síla pro naši spásu. Proto navzdory veškeré naší hříšnosti a slabosti jsme Ježíšem vykoupeni a nebe je pro nás otevřené. I když nás naše hříchy právem skličují, pokořují a vhánějí nám do očí slzy, kříž je naše síla, naše naděje, že se do nebe dostaneme.

Svatého Františka z Assisi našel jeho přítel, jak klečel pod křížem a hořce plakal. Zeptal se ho, proč pláče. Světec pro pláč nemohl ani odpovědět na jeho otázku. Nakonec se ho přítel zeptal, co by mohl udělat, aby ho potěšil. František mu odpověděl: „Pojď, klekni si i ty pod kříž a plakej se mnou, vždyť se jen podívej, jak jsme ho svými hříchy umučili!“ Ten svatý František, který uměl tak upřímně plakat pod křížem, dokázal se také upřímně těšit, a to i při své smrti. Smrt nazval svojí sestrou, která mu pomůže překročit práh věčnosti, aby vešel do nebe, jež mu bylo otevřeno křížem Ježíšovým. Kříž je naše spása, naše síla, ale také klíč, kterým nám bylo otevřeno nebe.

Protože jsme vykoupeni, máme právo na radost. Avšak Kristův kříž nás rovněž zavazuje, abychom se radostně zřekli veškerého zla, abychom radostně snášeli všechny kříže a utrpení a abychom v pokušeních vždy volili jen to, co se líbí Bohu. Protože onen ukřižovaný Ježíš je Hla-

vou mystického těla, jehož jsme my údy, proto musíme smýšlet a konat jako on – jak Hlava smýšlí a koná. Vždyť v evangeliu čteme: „Zavolal k sobě zástup zároveň se svými učedníky a řekl jim: »Chce-li někdo jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě.«“ (Mk 8,34) Tam, kde je opravdové křesťanství, tam musí být i kříž Kristův, ale nesmí tam chybět ani náš osobní kříž, k němuž nás vybízí Ježíš, abychom jej vzali na sebe a kráceli za ním.

Nikdy se nestydíme za Kristův kříž. Je pravda, že kdysi kříž byl potupou, byl proklínán a nenáviděn, byl strašným trestem a hanbou. Avšak Kristus svojí smrtí na kříži snal z něj potupu a hanbu a učinil z něj prostředek naší spásy. Proto jej mějme ve velké úctě. Vždyť se podívejme, v jaké úctě jej má Církev: ona jím začíná a končí všechny svoje modlitby, pobožnosti a všechny svátosti. Znamením kříže nás žehná, jím žehná svátostiny, předměty, které užíváme. Máme jej na každém oltáři, na hrobech, u cest. On zdobí také naše křesťanské příbytky, aby nám připomínal, že je znamením naší spásy, že je silou i záchranou proti nepřítelům duše i těla.

Svatý Benedikt měl rovněž nepřátele, kteří ho nenáviděli. Ve své nenávisti zašli tak daleko, že ho chtěli připravit o život. Dali mu do nápoje, který mu nabídli k občerstvení, jed, aby zemřel. Světec měl ve zvyku přežehnat křížem všechno,

co měl jíst anebo pít. Také tehdy požel pohár, v němž byl jed, a pohár se rozpadl na drobné kousky. Tak byl zachráněn před jistou smrtí. A kolikrát jsme my utekli věčné smrti, když kněz nad námi vykonal znamení kříže a vyřkl slova odpuštění našich hříchů!

V koncentračním táboře odvedli do podtlakové komory také kněze. Zde s uvězněnými dělali pokusy. Kněz věděl, že pokusy ještě nikdo nepřežil, každý tam zemřel. Udělal si malý křížek ze dřeva. Tak malý, aby si jej mohl v zavřené dlaní přenést. Už cestou si v duchu opakoval slova: „Pane, bude to těžké, ale ty mi pomůžeš. Tvůj kříž ať je mojí silou i záchranou!“ Pán jeho důvěru nezklamal. K překvapení všech se z podtlakové komory vrátil.

Kříž je nejen znamením naší spásy, ale je i naší silou proti všem našim nepřítelům. Vždyť na něm zemřel Boží Syn, a to jen z nekonečné lásky k nám. Nebeský Otec na něm obětoval svého nevinného Syna, aby zachránil nás, hříšníky.

Mauři obléhali hlavní město Španělska. Král Alfons je již několik měsíců hrdinsky bránil. Při jednom výpadu jeho vojáků padl do rukou Maurů jeho vlastní syn. Sultán dal před hradbami města postavit vysokou šibenici. Na lešení se musel postavit Alfonsův syn tak, aby byl vidět i z města. Sultán poslal králi Alfonsovi vzkaz: „Zvol si: buď nám vydáš město, anebo tvůj syn zemře na šibenici!“ Král Alfons vzkázal sultánovi: „Můj syn ať zemře na šibenici, ale můj národ musí žít!“ A podobně to učinil i nebeský Otec. Na smrt vydal svého Syna, abychom mohli žít my. Nevinného, svého jednorozeného Syna trestá smrtí na kříži jen proto, aby nás hříšné nemusel trestat věčnou smrtí.

Kříž je naše spása, naše síla, náš klíč do nebe, on je silnou zbraní proti našim nepřítelům a pevným mostem nad propastí hříchu. Na kříži se projevila ta nejkrásnější Boží láska k nám, která nás může vyléčit z každé naší nemoci. Ale aby se to s námi opravdu stalo, nejprve musíme uvěřit v lásku Boží k nám, přijmout ji, abychom ji mohli opětovat, a až tak nás ona může vyléčit. Zkusme to a nebudeme zklamáni.

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 9/2002 přeložil a upravil -dd-*

Svatost, to je láska (1)

Rozálie Celakówna (1901–1944)

„Můj Ježíši, po ničem tak netoužím jako po lásce. Chci Tě milovat tak převelice, jak jenom stvoření může milovat Boha. Ty, můj Ježíši, víc nikdo! (...) O nic Tě tak vroucně neprosím jako o to, abych Tě nikdy ani stínem hříchu dobrovolně neurazila.“

Služebnice Boží Rozálie Celakówna, jejíž beatifikační proces začal v roce 1996, se narodila 19. září 1901 ve vesnici Jachówka. Byla nejstarší z osmi dětí Joanny a Tomáše Celak.

Učila se milovat Boha

Rozáliini rodiče byli horliví katolíci. Přestože těžce pracovali na poli, věnovali hodně času náboženské výchově svých dětí. Modlili se společně ráno, v poledne i večer. Stále se četlo Písmo svaté nebo náboženské knihy a časopisy. Celakóvi chodili každý měsíc ke zpovědi a každou neděli, někdy i ve všední dny se účastnili mše svaté.

Rozálie takto psala o svých rodičích: „Od nejmladších let vlévali do mé duše hluboké zásady svaté víry, lásky k Bohu a k bližnímu. Bděli nad mou duší, aby ji chránili před zlkázou. Doma jsem nikdy neviděla špatný příklad.“ Rodiče svým dětem odkazovali největší poklad, kterým je katolická víra. Malá Rozálka byla velmi šťastná, když mohla přicházet k Ježíši přítomnému ve svatostánku. Říkala mu: „Ježíši, chci být tvá navěky!“

V Rozáliiných zápiscích čteme: „První učitelka, která mě učila milovat Pána Ježíše, byla moje milovaná matka. Ona mě učila, co pro nás Ježíš udělal, za co ho máme milovat, jaká musím být, abych se mu líbila, atd. [...] Zbožnost mých rodičů se přede mnou projevovala především v zachování Božích přikázání, nebyla to zbožnost okázalá, pokřivená, ale zdravě a rozumně chápáná.“ Od svých rodičů se Rozálie učila formovat svůj charakter: překonávat sobectví, získávat pokoru, mírnost, schopnost odpouštět, být vlídná, hodná, ochotná posloužit lidem starším a potřebným pomoci, a především růst v lásce k Bohu.

Rozálie začala chodit do základní školy 1. září 1908. Měla dobrou paměť, velmi ráda se učila a byla vzorem pro ostatní

děti. Ve věku 10 let Rozálie poprvé přijala svaté přijímání. Jak sama potvrdila, byla to jedna z nejdůležitějších událostí v jejím životě. Vyznala tehdy Ježíšovi svou lásku: „Můj Ježíši, po ničem tak netoužím jako po lásce. Chci Tě milovat tak převelice, jak jenom stvoření může milovat Boha, Ty, můj Ježíši, a nikdo jiný! [...] O nic Tě tak vroucně neprosím jako o to, abych Tě nikdy ani stínem hříchu neurazila.“

Rozálie tehdy prožila své první mystické setkání s Ježíšem. Pán ji požádal: „Odevzdej se mi celá, úplně bez výhrad, výlučně k mé službě, a budeš velice šťastná. Svět ti nikdy dát štěstí nemůže, ale Já, tvůj Bůh, tě obšťastním. Miluj mě za celý svět! Já rozšířím tvé srdce a naplním láskou, abys mi mohla splácet láskou za lásku.“

Rozálie ukončila základní školu v roce 1914. Toužila po dalším vzdělávání, ale nebylo to možné, protože začala první světová válka. Pomáhala tedy rodičům v práci na poli a starala se o mladší sourozence. V roce 1917 přijala svátost biřmování. V té době mívala stále častěji mystické zážitky. O rok později ve svém farním kostele složila soukromý slib čistoty.

Temná noc ducha

V roce 1919 přivedl Pán Ježíš Rozálii do bolestného období duchovního očistění – do tzv. temné noci ducha, která trvala šest let. Byl to pro ni čas velkého duchovního utrpení, nutného na cestě dozrávání

Joanna Celak se svými dětmi – Rozálie je druhá zleva v horní řadě

Rozálie Celakówna

k lásce. Rozálie tehdy zažívala intenzivní pokušení proti víře, čistotě a pokoře. Zdálo se jí, že byla Bohem odmítnuta. Přicházela na ni nejrůznější pokušení, strašlivé temnoty ducha, pocity beznaděje a zoufalství. Když útok sil zla dosahoval svého vrcholu, Rozálie padala na kolena a vroucně prosila Boha o milosrdenství. V té neobyčejně těžké době nikdy nezanedbávala modlitby ani plnění svých povinností.

V roce 1922 se vydala pěšky na Jasnou Horu, aby si vyprosila milost rozpoznání své životní cesty. Po návratu si byla jistá, že ji Bůh vyzývá, aby opustila rodný dům a usadila se v Krakově. V srpnu roku 1924 Rozálie odešla do Krakova. Bylo to pro ni velice těžké období. Mnohokrát tehdy zažívala bolestné útoky ze strany zlých duchů, jakož i málo porozumění pro svůj duchovní stav od zpovědníků.

Vrcholem Rozáliiných duchovních utrpení byla vize pekla. „Zdávalo se mi,“ píše, „že každou hodinu padám do pekelné propasti [...]. Před mou duší vytanuly ohavné hříchy a zločiny, které jsem měla spáchat já [...]. Slyšela jsem hlas: »Jsi zavržená a už ti nic nepomůže.« [...] Pociťovala jsem na sobě pekelný oheň, který jako by páčil mé tělo. Řev a vytí satanů byly tak děsivé, že to lidský rozum nedokáže pochopit. Když Bůh tímto způsobem duše křičuje a ponechává v temnotě – tu nemůže žádný člověk nijak pomoci. Má duše byla zavěšená mezi nebem, zemí a peklem [...], spatřila jsem otevřené peklo, jehož hrůzy nedokážu popsat. Obrovský počet satanů vrhal do té propasti masy duší zjevně se satanskou radostí. Jeden jako by konkuroval druhému v tom, že přivádějí čím dál více duší. Mučení jim určovali podle hříchů. Nejvíce bylo odsouzených

za hříchy proti šestému a devátému přikázání, dále za zločiny a nenávisť. Ty tři druhy hříchů byly zvláštním způsobem patrné. Muka toho mučení nedokáže nikdo vylíčit. Samotný pohled by dokázal člověku způsobit smrt, kdyby neměl oporu v Boží milosti.“ Hned po tomto strašlivém zážitku pekla byla Rozáliina duše přenesena do nebe. Takový pocit lásky a štěstí nikdy předtím nezažila. Vnitřně uslyšela hlas: „Svatost, to je láska. Nejvyšší dokonalosti dosáhne ta duše, která Boha nejrůzněji miluje.“

Práce v nemocnici

V dubnu 1925 Rozálie přijala práci v nemocnici svatého Lazara, na oddělení kožních a venerických nemocí. Syfilis a jiné venerické choroby svědčí o morálním úpadku. Porušování šestého přikázání s sebou přináší strašlivé důsledky. Už před druhou světovou válkou říkal kardinál primas August Hlond, že ve 20. století je morální úpadek lidstva horší než v Sodomě a Gomoře.

Hříchy nečistoty ničí lásku a prohlubují sobeckost, proto působí Ježíšovi velké utrpení. Proto Ježíš říkal Rozálii: „Je třeba oběti za Polsko, za hříšný svět. Strašně zraňují mé Nejsvětější Srdce nečisté hříchy. Žádám odčiňování.“

Rozálie pochopila, že si ji Pán Ježíš povolal, aby přinášela jeho lásku a milosrdenství lidem morálně padlým, postiženým venerickými chorobami.

Stále pevněji sjednocená s Ježíšem, se Rozálie s velkým nasazením věnovala venericky nemocným, na které jejich nejbližší zapomínali. Tito nemocní se chovali hrubě; jejich nemravné chování a nehorší proklínání byly pro Rozálii neobvykle bolestným zážitkem. Přesto tam zůstala, protože věděla, že ji Pán Ježíš k této práci povolal. S velkou obětavostí sloužila nemocným. Dějala to z lásky k Ježíši přítomnému v každém člověku trpícím a potřebujícím pomoc.

Během mystických setkání Ježíš ujišťoval Rozálii: „Jsem vždycky s tebou a podíráš tě svou milostí, i nadále zůstanu s tebou, i když mě neuvidíš tak jako teď, můžeš mě vidět očima duše a věřit v to, protože kdybych nebyl u tebe, sama bys nikdy v takových podmínkách nemohla zůstat.“

Dne 15. prosince roku 1927 vstoupila Rozálie do řehole klarisek. Brzy se však přesvědčila, že to není její povolání. Kláš-

Rozálie Celakówna na Plantech v Krakově, rok 1931

terní zdi opustila 1. března 1928. Přijala práci na oční klinice. Bylo to dobře placené a prestižní místo. Ale svědomí Celakówně nedávalo pokoj. Ježíš jí dal jasné znamení, že se má znovu vrátit k práci na dermatologickém oddělení. Během modlitby spatřila Rozálie v mystické vizi Ježíše krutě bičovaného venericky nemocnými pacientkami. Bily ho bez lítosti po tváři a po celém těle. Tehdy takto promluvil Ježíš k Rozálii: „Mé drahé dítě, pohleď, jak strašnou bolest mi působí nečisté hříchy. Zde, mé dítě, tě chci mít, abys mi dávala zadostiučinění za ty strašné hříchy, které tak moc zraňují mé Srdce [...]. Ty, moje dítě, budeš velmi trpět ve svém životě, abys mě potěšila, aby ses mi stala podobnou, a máš zachraňovat duše [...]. Já ti dnes odhaluji a dávám poznat tajemství a cenu utrpení. Utrpení je tak veliká milost, že je to obtížné pochopit. Je to větší milost než dar zářků. Dám ti milost utrpení, abys uměla trpět podobně jako Já.“

V mystické vizi přivedl Ježíš Rozálii „nad obrovskou propast plnou shnilotiny a ohavnosti“. „Dal mi pochopit,“ psala dále Celakówna, „že to je srdce lidské pošpištěné nečistým hříchem. Ježíš mi přikázal pracovat na tom místě na úmysl těch padlých duší, na jejich obrácení, a přikázal mi zapamatovat si na celý život, že má práce i můj život skončí na tomto místě.“

Když Rozálie pracovala na oddělení venerických chorob, musela nemocným měnit obvazy, čistit jejich hnusající a páchnoucí rány, sloužit noční služby, být u umírajících. Říkala, že kdyby nebylo nadpřirozené lásky k bližnímu a vědomí, že plní

Boží vůli, za žádné peníze by nepřijala tak vyčerpávající, hroznou práci.

Péče o obrácení nemocných

Rozálie hrdinským způsobem překonávala odpor ke vzhledu a způsobům chování venericky nemocných a s láskou, dobrotivostí a andělskou trpělivostí vykonávala svoji službu mezi nimi. K nemocným se chovala velmi ohleduplně a neokázale, ale zároveň rozhodně. Snažila se je dobrotou a vřelostí přivést k tomu, aby opustili svět hříchu a aby se otevřeli Božímu milosrdenství. Často poklekávala u lůžek pacientů a modlila se za jejich obrácení. S umírajícími bývala až do konce; modlila se za to, aby se zpovědi smířili s Bohem.

„Když měla noční službu,“ vzpomíná její známá, „měla Rozálie potíže s tím, aby jednoho člověka středního věku přiměla ke zpovědi a ke svatému přijímání před jeho odchodem. Tehdy si klekla k jeho lůžku a začala se modlit růženec. Po několika minutách se nemocný zeptal: »Co to děláte?« - »Modlím se,« odpověděla. »Za koho?« - »Za vás.« - »Za mě? Tak o to se vás vůbec neprosím.« - A usnul. Když se probudil, opět ji spatřil, jak se modlí, a zeptal se: »Vy se za mě pořád modlíte?« - »Ano!« Tu se rozzlobil a řekl: »Ale já si to nepřeu.« A znovu usnul. Když se probudil potřetí, znovu uviděl klečící Rozálii a zeptal se: »Vy se za mě pořád modlíte, přestože jsem na vás křičel!« Ona na to: »Ano! Protože Boží dobrota je tak veliká, že zahrnuje i vás, i když vy tou dobrotivostí pohrdáte.« Tehdy ten člověk požádal, aby zavolala kněze; vyzpovídal se, přijal svaté přijímání, pomazání nemocných a po dvou nebo třech hodinách k ránu zemřel.“

Rozálie všechno dělala z lásky k Ježíši a Panně Marii. Kromě toho, že měla velmi těžkou práci v nemocnici, pokračovala ve vzdělávání, aby mohla nemocným lépe sloužit. Učila se po večerech i v noci. Poslední ošetřovatelskou zkoušku složila v roce 1933.

Už jako diplomovaná ošetřovatelka s velkým charismatem a zkušenostmi dostávala Rozálie mnoho nejrůznějších nabídek velmi dobré práce. Ale zůstala věrná svému povolání služby mezi venericky nemocnými.

(Pokračování)

Z *Milujcie się!* 1/2017 přeložila -vv-

Ministr zdravotnictví a zástupci církví podepsali historicky první *Dohodu o duchovní péči ve zdravotnictví*

Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch 11. července 2019 slavnostně podepsal trojstrannou dohodu o duchovní péči ve zdravotnictví uzavřenou mezi Ministerstvem zdravotnictví ČR, Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví v ČR. Tato dohoda představuje historicky významný krok, neboť poprvé ve zdravotnictví stanovuje rámec, pojmy a strukturu pro poskytování duchovní péče ve zdravotnických zařízeních ze strany církví.

Účelem této dohody je stanovit v souladu s platnými právními předpisy podmínky pro vzájemnou spolupráci mezi Ministerstvem zdravotnictví ČR a církvemi reprezentovanými Českou biskupskou konferencí (ČBK) a Ekumenickou radou církví v ČR (ERC) při poskytování duchovní péče ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče poskytovatelů zdravotních služeb.

„Duchovní péče hraje navýsost důležitou a nezastupitelnou roli při poskytování zdravotní péče v nemocnici. Zdaleka není určena jen pro těžce nemocné pacienty a seniory, slouží i jejich rodinným příslušníkům, případně pozůstalým. A není ani nutné být věřící, většina lidí v těžké životní situaci cítí potřebu se ze svých problémů vypovídat či

to cestou vyjádřit své poděkování členům Rady pro duchovní péči ve zdravotnictví za přípravu trojstranné dohody.

„S radostí mohu konstatovat, že dlouholeté úsilí o spolupráci mezi duchovní službou a ministerstvem zdravotnictví, respektive se zdravotnickými zařízeními, došlo svého konce. Je to zásluha velké řady lékařů, duchovních a také ministrů zdravotnictví. Děkuji a gratuluji panu ministru Adamu Vojtěchovi za to, že toto úsilí mohlo být zakončeno jako opravdový projev kooperace mezi církvemi a Českou republikou zajištěním i duchovní podpory pacientům či klientům zdravotnických zařízení,“ konstatoval k podpisu Dohody za Českou biskupskou konferencí kardinál Dominik Duka OP.

„Jsem velmi rád, že dlouholetá snaha o uzavření Dohody o duchovní péči ve zdravotnictví byla dotažena ke zdárnému konci. Jménem Ekumenické rady církví v České republice děkuji všem, kdo se o to zasloužili. Je důležité, že duchovní péče v nemocnicích se bude nadále poskytovat v rámci standardů, které jsou směrodatné a přehledné. Věřím, že důsledky této dohody brzy okusí ti, k nimž směřuje, totiž pacienti našich nemocnic a ústavů,“ řekl předseda Ekumenické rady církví v České republice Daniel Ženatý.

ni příslušnosti nebo nepřislušnosti. Jsem velice rád, že se díky smlouvě s ministerstvem duchovní služba v nemocnicích dostává na pevnější půdu a získává z pohledu církvi i z pohledu rezortu zdravotnictví jasná a transparentní pravidla,“ dodal generální sekretář Ekumenické rady církví Petr Jan Vinš.

„Chtěl bych poděkovat všem přítomným hostům, že si vybrali pro tento slavnostní den naši kapli svatého Václava v Thomayerově nemocnici, která má u nás letitou tradici. Jsme totiž jedna z mála nemocnic, která poskytuje duchovní péči pro naše pacienty jako součást komplexní zdravotní péče. Duchovní péči má u nás na starosti kaplan a kaplanka, kteří pomáhají pacientům, ale i jejich příbuzným či našemu personálu lépe zvládat a překonávat obtížné situace například v době nemoci, osamocení nebo při ztrátě někoho blízkého a snaží se je rovněž motivovat v jejich dalším životě,“ doplnil ředitel Thomayerovy nemocnice Zdeněk Beneš.

*Dohoda o duchovní péči ve zdravotnictví stanoví rámec, pojmy a strukturu pro poskytování duchovní péče ze strany církví reprezentovaných ČBK a ERC. Duchovní péči v lůžkovém zdravotnickém zařízení (v nemocnici) se zde rozumí nezdravotní služba všem pacientům, zdravotnickým pracovníkům a návštěvníkům nemocnice při řešení jejich osobních, existenciálních, spirituálních, etických a morálních otázek a potřeb. Tato služba má důsledně neevangelizační charakter a její adresáti ji využívají dobrovolně a na základě svého svobodného rozhodnutí. Duchovní péči mohou v nemocnici poskytovat výhradně oprávněné osoby – kaplani, kterými jsou podle Dohody výhradně osoby, muži nebo ženy, pověřené církví reprezentovanou Českou biskupskou konferencí nebo Ekumenickou radou církví v ČR a společně vyslané ČBK a ERC. Dohoda rovněž upřesňuje statut, pověření a zásady činnosti nemocničního kaplana a stanoví kvalifikační požadavky pro osoby vykonávající tuto službu. Kromě dokončeného vysokoškolského vzdělání tak kandidát na nemocničního kaplana musí prokázat absolvování specializačního kurzu *Nemocniční kaplan* realizovaného na teologické fakultě v souladu*

s někým důvěryhodným diskutovat o tom, proč existují nevléčitelné nemoci nebo co se s námi stane po smrti. Proto všichni musí tuto příležitost dostat, pokud o ni projeví zájem. Vždyť dobrá duchovní péče může pomoci podobným dílem jako operace – psychický stav pacienta totiž mnohdy výrazně ovlivňuje průběh a úspěšnost samotné léčby,“ uvedl ministr zdravotnictví Adam Vojtěch a tou-

„V České republice existuje unikátní spolupráce mezi církvemi v oblastech duchovní služby pro lidi v nestandardních situacích – v armádě, ve vězení nebo v případě hospitalizace. Tato duchovní služba v nemocnicích probíhá na ekumenické bázi, jejím cílem není získávat nové věřící, ale poskytnout duchovní doprovázení každému, kdo o to požádá, nezávisle na jeho církev-

s Obsahem minimálních standardů kurzu zveřejněným na stránkách MZ.

MZ ČR před dvěma lety představilo *Metodický pokyn o duchovní péči ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče poskytovatelů zdravotních služeb*, který jako vůbec první dokument vydaný orgánem státní správy v dějinách naší republiky hovoří o nemocničném kaplanovi a pro rezort zdravotnictví jej autorizuje. Na základě tohoto pokynu byla zřízena *Rada pro duchovní péči ve zdravotnictví* jako poradní orgán, v němž na poli otázek poskytování duchovní péče spolupracují zástupci církvi, asociací nemocnic a ministerstva zdravotnictví. Rada pravidelně zasedá, od jejího zřízení k 11. 7. 2019 se konalo celkem 9 zasedání. Na nich byla mj. projednána vstupní kritéria, curriculum a standardy kurzu *Nemocniční kaplan* či návrh *Kodexu nemocničního kaplana*. Rada byla rovněž požádána o vydání stanoviska k tématu důstojné smrti, hospiců i eutanazie. K současným stěžejním tématům Rady patří právě návrh trojstranné dohody o duchovní péči ve zdravotnictví.

Kněží a faráři chodili do nemocnic odevádná. V druhé půlce devadesátých let se s rozvojem hospiců ukázala nezastupitelná role duchovních v paliativních týmech. Nemocniční kaplanství jako takové, tedy ne jenom jako pastorační služba nebo „náboženský servis“ věřícím, ale duchovní služba pro kohokoliv v nemocnici (pacient, osoby blízké, personál), se začala u nás formovat pod vedením MUDr. Evy Kalvínské ve FN Motol. Vloni v říjnu tamější nemocnice oslavila desáté výročí ustavení *Duchovní služby FN Motol* a otevření prostoru ticha. První kurz *Nemocniční kaplan*, tzv. pilotní, proběhl na ETF UK v akademickém roce 2007/08. V současnosti působí asi 140 kaplanů z 10 církví ve stovce českých nemocnic a hospiců.

Nemocnice se službou nemocničních kaplanů je možné vyhledat v mapě na stránkách Asociace nemocničních kaplanů www.nemocnikaplan.cz. Konkrétní kontakty na nemocniční kaplany jsou rovněž dohledatelné na stránkách Katolické asociace nemocničních kaplanů v ČR www.kaplan-nemocnice.cz.

Z www.cirkev.cz, zdroj: MZ ČR

(Redakčně upraveno)

O Skutcích apoštolů – „Ve jménu...“

– pokračování katecheze papeže Františka ze str. 2

brány, zvané Krásná, spatří žebráka, muže od narození chromého. Proč tam byl tento muž? Protože podle mojžíšského zákona (srov. Lv 21,18) nesměl přinášet oběť ten, kdo byl nositelem postižení, které bylo pokládáno za důsledek nějaké viny. Připomeňme si, jak byl Ježíš dotazován ohledně jistého muže, který byl od narození slepý: „Mistře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ (Jan 9,2) Podle této mentality byla za postižením jakási vina. A v důsledku toho byl takovým lidem zakazován vstup do chrámu.

Ochrnulý, jenž je vzorem mnoha ze společnosti vyloučených a vyřazených lidí, tam stál a denně prosil o almužnu. Nesměl vstoupit, ale byl u brány. Tehdy se stalo něco nečekaného. Přicházejí Petr a Jan a dochází ke střetu pohledů. Chromý se na ně podívá s žádostí o almužnu, avšak apoštolové, kteří se na něho upřeně zahledí, jej vyzvou, aby se na ně podíval jinak a obdržel jiný dar. Chromý vzhledne a Petr řekne: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!“ (Sk 3,6) Apoštolové navázali vztah, neboť to je způsob, jakým se rád zjevuje Bůh: vztahem, vždycky v dialogu, vždycky zjeveními a inspirací srdce – takové jsou Boží vztahy k nám; skrze reálné setkání mezi lidmi, uskutečnitelné pouze v lásce.

Chrám byl nejen náboženským centrem, ale také místem ekonomické a finanční směny, a proti této redukci častokrát vystupovali proroci i Ježíš sám (srov. Lk 19,45–46). Kolikrát mne to jenom napadne, když vidím, že jsou v nějaké farnosti peníze pokládány za důležitější než svátosti! Prosme Pána o chudou církev... Onen žebrák, který potkal apoštoly, neobdržel peníze, nýbrž Jméno, které je člověku spásou: Ježíše Krista Nazaretského. Petr vyzývá Ježíšovo jméno, přikazuje chromému, aby zaujal postoj živých a postavil se na nohy, dotýká se tohoto nemocného, bere jej za ruku a pozvedá.

V tomto gestu spatřuje sv. Jan Zlatoušlý „obraz zmrtevýchvstání“ (*Homi-*

lie o Skutcích apoštolů, 8). Tady vystupuje portrét církve, která vidí toho, kdo je v nouzi, nezavírá oči, umí se podívat lidstvu do tváře a vytvářet smysluplné vztahy, mosty přátelství a solidarity namísto bariér. Ukazuje se tvář „církve bez hranic, která chce být matkou všech“ (*Evangelii gaudium*, 210) a dovede brát za ruku, doprovázet a pozvedat – nikoli odsuzovat. Ježíš vždycky podává ruku, vždycky se snaží pozvedat a uzdravovat, přičiňuje se, aby lidé byli šťastní a setkali se s Bohem. Jde o „umění doprovázet“, které se projevuje jemnocitem ve vztahu k „posvátnému území druhého“, v „rytmu uzdravující blízkosti, s uctivým pohledem plným soucitu, a zároveň spořádaně a svobodně povzbuzuje ke zrání v křesťanském životě“ (*tamt.*, 169). Tak si tito dva apoštolové počínají vůči ochrnuému, zadívají se na něho, vyzvou jej, aby se podíval na ně, podají mu ruku, zvednou a uzdraví jej. A tak jedná Ježíš s námi všemi. Mysleme na to, když se ocitneme v těžkých chvílích, ve chvílích hříchu, ve chvílích zármutku. Ježíš nám říká: „Podívej se na mne. Jsem tady!“ Chyťme se Ježíšovy ruky a dejme se pozvednout.

Petr a Jan nás učí, abychom nedůvěřovali v prostředky, byť jsou také užitečné, nýbrž v opravdové bohatství, kterým je vztah ke Vzkříšenému. Neboť – jak by řekl sv. Pavel – jsme „jakoby chudáci, a přece mnohé obohacujeme, jako bychom nic neměli, a zatím máme všechno“ (2 Kor 6,10). Všim je pro nás evangelium, které prokazuje moc Ježíšova jména, konajícího divy.

A my – každý z nás – co máme? Co je našim bohatstvím, co je našim pokladem? Čím můžeme obohatit druhé? Prosme Otce o dar vděčné vzpomínky, abychom pamatovali na dobrodini jeho lásky ve svém životě a všem vydávali svědectví chvály a vděčnosti. Nezapomínejme na ruku ustavičně podávanou druhému k pozvednutí; je to Ježíšova ruka, která tou naší pomáhá druhým vstát.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Pondělí 9. 9. 2019

6:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (147. díl): Milokraj Marty Töpferové **7:15** Česká věda **7:30** Mezi pražci: Září 2019 **8:20** V pohorách po horách (57. díl): Brestová – Roháče **8:35** Uvítací ceremoniál na letišti v Port Louis: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **8:55** Studio František: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **10:10** Mše svatá u památníku Panny Marie, Královny míru: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** První křesťané: Křest barbarů **12:35** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **13:30** Egypt – unesené nevěsty **14:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:20** V souvislostech **14:50** Zdrovořilostní návštěva v prezidentském paláci v Port Louis: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **15:40** Setkání s autoritami a diplomaty v prezidentském paláci: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **16:20** Studio František: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **16:40** Rozloučení na letišti v Port Louis: Návštěva papeže na Mauriciu [L] **17:05** Mauricius – nová hranice **17:30** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **18:00** Jmenuji se David Bibby **18:30** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:35** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:40** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 (1. díl) [P] **19:00** Kazachstán – Slib **19:50** Přejeme si ... **20:00** Izrael: Země zaslíbená [P] **20:35** ARTBITR – S Jerzym Stuhrem (79. díl): Rozhovor se slavným hercem a režisérem **20:45** Světlo pro Evropu **21:00** K jádru věci: S Tomášem Halíkem [L] **22:05** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **22:35** Kulatý stůl: Mateřství na okraji **0:10** Rok na Svatém Hostýně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 10. 9. 2019

6:05 Pod lampou **8:10** Pan profesor **8:30** V souvislostech **8:55** Missio magazin: Září 2019 **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci ... **11:20** Víra do kapsy: Jak odpustit? **11:35** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **11:40** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple na Salaši [L] **12:50** V pohorách po horách (57. díl): Brestová – Roháče **13:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (7. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:25** Poletuchy: Na skok na Plzeň **14:10** Charita Vsetín **14:25** Kulatý stůl: Mateřství na okraji **16:00** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 2. díl **16:40** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **17:05** Vy, kteří jste zůstali – Rwanda **17:20** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **18:25** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:30** Bible pro nejmenší: Samson **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **19:10** Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel **19:30** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:00** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **21:15** Mariánské korunovace v dějinách **21:40** Řeckokatolický magazin (210. díl) [P] **22:00** Jak potkávat svět (71. díl): S Pavlem Helanem **23:25** Indonésie: Otec Stef **0:00** Na jedné lodi (8. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 11. 9. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2019 **6:25** Stíny nad Libavou **7:05** Prostá krása Kyjovska: MFF Strážnice 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Indonésie: Povolání žít spolu **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Telepace [L] **12:50** ARTBITR – S Jerzym Stuhrem (79. díl): rozhovor se slavným hercem a režisérem **13:00** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **13:20** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (8. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:00** Missio magazin: Září 2019 **16:05** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2019 **16:30** Jak potkávat svět (71. díl): S Pavlem Helanem **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Ruth a Naomi **18:40** Sedmihlásky (148. díl): Ach, muj milý marijanku **18:45** Královna a Matka Chorvatů **19:30** Terra Santa News: 11. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Adorace [L] **21:10** BET LEChem – vnitřní domov (22. díl): Matteo Pesce – o klášteře Deserto di Varazze **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Rozumět internetovým dětem [P] **22:55** S nikým bych neměnila **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Má vlast: Mariánské Lázně **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 12. 9. 2019

6:05 Izrael: Země zaslíbená **6:35** 50 let Apollo **7:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **7:35** Terra Santa News: 11. 9. 2019 **7:55** Missio magazin: Září 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **9:30** Kulatý stůl: Mateřství na okraji **11:05** V pohorách po horách (46. díl): Touloucovy maštale – Českomoravská vrchovina **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Soňa **13:05** Muzikanti, hrajte **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (9. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Mezi pražci: Září 2019 **15:45** Vandrovali hudeci **16:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 9. 2019 **16:20** Řeckokatolický magazin (210. díl) **16:35** V pohorách po horách (57. díl): Brestová – Roháče **16:45** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 2. díl **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: Samuel **18:40** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:45** Hermie soutěží **19:00** Večeře u Slováka: 24. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 9. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (148. díl) [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Zpravodajské Noeviny: 12. 9. 2019 **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:40** Pod lampou [P] **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 13. 9. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 9. 2019 **6:25** Po volání: S redemptoristy na Svaté Hoře **7:25** Svěcení kaple Božího milosrdenství **7:40** První křesťané: Křest barbarů **8:10** Mezi pražci: Září 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – S Jerzym Stuhrem (79. díl): rozhovor se slavným hercem a režisérem **9:35** K jádru věci: S Tomášem Halíkem **10:35** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda **10:50** Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá

z kaple Telepace [L] **12:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy **13:30** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 (1. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** S NOACHem po Izraeli **15:25** Izrael: Země zaslíbená **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 9. 2019 **16:20** Uganda, trpící perla Afriky **16:50** Buon giorno s Františkem **17:45** V pohorách po horách (57. díl): Brestová – Roháče **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:40** Buon giorno s Františkem **19:35** Obdarovávaní – Otec Radek **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Národní pouť do Říma [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Myanmar – Kačjinský stát: prahneme po míru **22:50** Hlubinami vesmíru s manželi Kubátovými, 2. díl **23:35** Večeře u Slováka: 24. neděle v mezidobí **0:05** Stonavská Barborka 2013: Slavnostní koncert **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 14. 9. 2019

6:05 Bez hábitu (1. díl): Chemin Neuf (1) **7:05** Bulharsko – Život ve skrytosti **7:50** CampFest 2018 **8:40** Děti Haiti **8:55** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867 – 1912, Orville 1871–1948) **9:35** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **10:00** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **11:00** Terra Santa News: 11. 9. 2019 **11:25** Zpravodajské Noeviny: 12. 9. 2019 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Večeře u Slováka: 24. neděle v mezidobí **14:40** Buon giorno s Františkem **15:30** Stavitelé měst **15:45** Světlo pro Evropu (1. díl): Europass **16:05** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 [P] **16:55** Missio magazin: Září 2019 **18:00** První křesťané: Byzanc – nový Řím [P] **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Víra do kapsy: Vyhoření **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** V pohorách po horách (58. díl): Pulčinské skály – Beskydy [P] **21:20** Živě s Noe **22:30** K jádru věci: S Tomášem Halíkem **23:35** Křesťané v Pákistánu **0:05** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 (1. díl) **0:30** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 15. 9. 2019

6:05 Bez hábitu (2. díl): Salesiánky **7:00** Bratři Barthová **7:15** Řeckokatolický magazin (210. díl) **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (148. díl) **9:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **9:30** Večeře u Slováka: 24. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z hlavní pouti k Povýšení svatého Kříže a Panny Marie Sedmibolestné na Cvilíně [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** ARTBITR – S Jerzy Stuhrem (79. díl): rozhovor se slavným hercem a režisérem **13:40** Muzikanti, hrajte **14:15** Rozumět internetovým dětem **15:00** Dobrodružství před kamerou **16:05** Živě s Noe **17:15** Dopisy z rovniku **17:55** Sedmihlásky (156. díl): Pilky [P] **18:00** Hermie a potopa **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **19:05** Mezi pražci: Září 2019 **19:50** Přejeme si ... **20:05** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Mozambiku, na Madagaskaru a Mauriciu [P] **21:45** V souvislostech **22:10** Buon giorno s Františkem **23:00** Na pomezí ticha a tmy **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 9. 9. o 09:45 hod.:

Apoštolská cesta pápeža Františka na Maurícius

Štúdio špeciál a priamy prenos svätej omše pri monumente Panny Márie Kráľovnej pokoja.

Utorok 10. 9. o 21:15 hod.:

Matka Sedembolestná (dokument)

Dokumentárny film o histórii a rôznych aspektoch úcty k Sedembolestnej Panne Márii, patrónke Slovenska, je popretkávaný dojímavými osobnými svedectvami, vzácnymi archívmi, či pôsobivými umeleckými stvárneniami Božej Matky.

Streda 11. 9. o 20:30 hod.: Fundamenty / Dokumenty II. vatikánskeho koncilu (Nádeje a obavy)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu s moderátorkou Janou Zlatohlávkovou a jej hosťami, prof. Milošom Lichnerom SJ a Jurajom Vittekom.

Štvrtok 12. 9. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos modlitby posvätného ruženca.

Piatok 13. 9. o 17:15 hod.: Prečo, otcé?

Krátke odpovede na otázky kresťanov o ich každodennom živote.

Sobota 14. 9. o 19:00 hod.:

Svätá omša zo Šaštína

Priamy prenos z Národnej baziliky Sedembolestnej Panny Márie. Svätú omšu na úmysel úcty k životu celebruje P. Milan Grossmann CM.

Nedeľa 15. 9. o 10:10 hod.:

Svätá omša zo Šaštína

Štúdio špeciál a priamy prenos svätej omše z Národnej púte k patrónke Slovenska, celebruje Mons. Vladimír Fekete SDB, apoštolský prefekt Azerbajdžanu.

Také v září **Centrum naděje a pomoci (CENAP) pořádá KURZ STM.** Je to jedinečný kurz směřující k pochopení základů lidské plodnosti, jak správně vymezit plodné a neplodné dny, jak si nenechat ničt zdraví či vztah antikoncepcí, ani umělým oplodněním. Kurz pomáhá nepodlehout tlaku reprodukčního a antikoncepčního průmyslu. Jedinečnost kurzu spočívá ve vedení zkušenou gynekoložkou, předávané informace jsou podloženy roky výzkumů a praxe. Termíny jsou buď **ve čtvrtek od 19. 9. 2019, nebo v soboty od 14. 9. 2019.**

Informace: <https://www.cenap.cz/kurz-stm-ppr>.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. ZÁŘÍ 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 9.		PO 9. 9.		ÚT 10. 9.		ST 11. 9.		ČT 12. 9.		PÁ 13. 9.		SO 14. 9.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1734	1953	1504	1694
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1734	1953	1504	1694
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1504	1695
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1735	1954	1505	1695
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1499	1688	1080	1202	1095	1218	1735	1954	1505	1696
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1724	1943	1505	1696
Závěrečná modlitba	714	806	1050	1687	1499	1688	1080	1202	1096	1689	1500	1690	1506	1697
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	792	890
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1506	1697
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1506	1697
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1506	1697
Nešpory:														
SO 7. 9.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1736	1955
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1737	1956
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1499	1688	1090	1212	1105	1229	1737	1956
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1731	1950
Záv. modlitba	714	806	714	806	1060	1687	1499	1688	1090	1213	1106	1689	1500	1690
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 8. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18
Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
2. čt.: Flm 9b–10.12–17
Ev.: Lk 14,25–33

Pondělí 9. 9. – nezávazná památka sv. Petra Klavera

1. čt.: Kol 1,24–2,3
Ž 62(61),6–7,9
Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)
Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 10. 9. – nezávazná památka bl. Karla Spinoly

1. čt.: Kol 2,6–15
Ž 145(144),1–2.8–9.10–11
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,12–19

Středa 11. 9. – ferie

1. čt.: Kol 3,1–11
Ž 145(144),2–3.10–11.12–13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 12. 9. – nezávazná památka Jména Panny Marie

1. čt.: Kol 3,12–17
Ž 150,1–2.3–4.5–6
Odp.: 6 (*Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Tim 1,1–2.12–14
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9
nebo Flp 2,6–11
Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
Ev.: Jan 3,13–17

TEOLOGICKÁ SUMA

O SVÁTOSTECH OBECNĚ V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky
Benedikt Mohelník OP • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová
• Odborná recenze doc. Ing. Mgr. Tomáš Machula, Th.D., Ph.D.,
a PhDr. ThLic. Martin Štěpán Filip OP, Th.D.

Na traktát o Ježíši Kristu a jeho spásném díle navazuje v Teologické sumě traktát o svátostech (STh III, q. 60–65). Za pomoci svátosti se Bůh setkává s člověkem, kterého stvořil, aby mu dal účast na své vlastní blaženosti. I ve stavu před hříchem potřeboval člověk dar nadpřirozené milosti, aby mohl dosáhnout blaženého patření na Boha, ale teprve po hříchu je stav lidské přirozenosti takový, že vyžaduje pomoc, kterou Bůh člověku poskytuje ve svátostech. Svátosti jsou součástí dějin spásy. Východiska pro svou teologii dějin spásy nachází Tomáš Akvinský především v listech apoštola Pavla.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x204 mm, 176 stran, 220 Kč

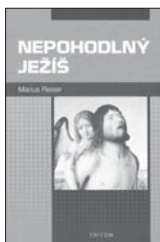
HISTORICKÝ JEŽÍŠ

NEPOHODLNÝ JEŽÍŠ

Marius Reiser • Z němčiny přeložil Karel Šprunk

Mnohé Ježíšovy požadavky se nám dnes zdají velmi náročné – např. jeho přikázání lásky k nepřátelům a požadavek chudoby. Zasadíme-li však tyto nároky a Ježíšův suverénní způsob učení, jeho zázraky a jeho hlásání soudu do historického dobového kontextu, zjistíme, že překvapivost a provokativnost jeho slov i jednání byla tehdy ještě větší, než jsme si dosud uměli představit.

Stanislav Juhaňák - Triton
Brož., 110x165 mm, 296 stran, 239 Kč

K MEDITACI

VE VĚTRU O KRAJINĚ, LÁSCE A TICHU

Eduard Kejnovský • Ilustrace Ivana Karásková

Knížka brněnského vědce genetika je mozaikou pestrobarevných střípků myšlenek, pocitů, snů, rozhovorů, do níž autor začlenil vše, co na něj naléhá – krajinu kolem nás a její proměny, lidské hemžení a vztahy mezi lidmi, lidská toužení po lásce, přátelství, svobodě i Bohu. Dotýká se také otázek vědeckého bádání, vztahu rozumu a emocí i tématu smrti.

Cesta • Váz., 117x167 mm,
krídlový papír, 172 stran, 168 Kč

BLAHOŠLAVENÁ MARIE ANĚLA ASTORCH • KLARISKA KAPUCÍNKA (1592–1665)

Lázaro Iriarte OFM Cap.

Z italštiny přeložila Štěpánka Ráchel Popková OSC Cap.

Odpovědný redaktor Michal Altrichter

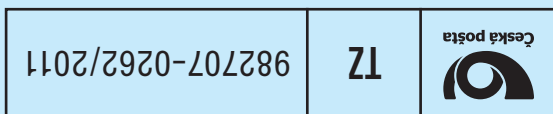
V meditativním životopisném pásmu se odkrývají stěžejní body Kristova kříže. Jak ho smysluplně žít, ukazuje bohatý život klarisky kapucínky, španělské světice Marie Aněly. V klasických učebnicích spirituality se nazývá učitelkou modlitby liturgie hodin – breviáře.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 128 stran, 110 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1